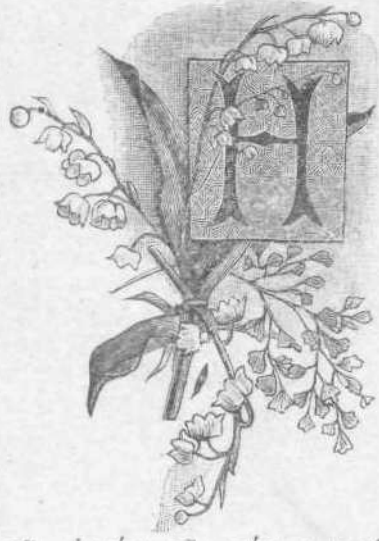

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ</p> <p>Έν Ἑλλάδι..... Δραχ. 2.—</p> <p>Έν τῷ Ἐξωτερικῷ ὄρ. 3 ἢ Φρ. γρ. 2.50</p> <p>Έν Ρωσσίᾳ ρούβλ. ἀργυρ. 2.—</p>	<p>ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ</p> <p>N. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ</p> <p>MIX. E. ΚΑΝΑΚΑΚΗ</p>	<p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"</p> <p>6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6</p> <p>(Ἔπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)</p>
--	---	---

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως συνιστᾷ κατ' ἐπανάληψιν πρὸς τοὺς κ.κ. Σχολάρχας, Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Δημοδιδασκάλους τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» ὡς συντελοῦν εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν παιδίων.

Ὀνειρον . . . πρωϊνόν !

το ὠραία πρωΐα ἀνοίξεως, κατὰ τὴν ὁποίαν μοὶ ἐράνη, ὅτι ἐκαθήμην εἰς τινα ἐξοχὴν ὑπὸ τὰ παχύσκια δένδρα ἐνὸς λαμπροῦ κήπου καὶ παρετήρουν μὲ μεγάλην προσοχὴν τὰ μυροβόλα ἄνθη, τῶν ὁποίων ἡ ποικιλόχρωμος ὄψις παρίστα τὴν λαμπροτέραν τῆς ἐποχῆς τοῦ κήπου θεῶν, καὶ τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐνύσταζον ἀκόμη, ἐπειδὴ μόλις ἐγλυκοχάραζεν ἡ ἡμέρα καὶ ὁ τροφοδότης τῶν ὠραίων τῆς φύσεως φυτῶν ἥλιος δὲν εἶχε φανῆ διὰ τὰ ἐξυπνήση ! Μετ' ὀλίγον ἐπρόβαλε κόκκινος κόκκινος καὶ λαμπρὸς ἐκ τῶν χασμάτων καὶ τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων, ὡς νὰ ἐκρυφοκύνταζε διὰ τῶν λαμπρῶν ἀκτίνων του τὰ ὠραία ἄνθη τοῦ κήπου· καὶ ὡς νὰ τοῖς εἶλεγε καὶ ἡμέρα, τὰ λουλουδάκια ἐσήκωνον σιγαλὰ σιγαλὰ τὰ κεκλιμένα κεφαλάκια των, ὡς νὰ ἀντεγαιρέτων τὰς χρυσᾶς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Δροσερὰ καὶ σιγαλὴ ἡ πρωϊνὴ αὐρὰ ἐφύσα τὸ πρόσωπόν μου ὡς νὰ νὰ ἤθελε νὰ μοῦ εἴπη κἄτι τι. Τὰ πουλάκια πτερυγίζοντα ἐπὶ τῶν ὕψηλῶν τοῦ κήπου δένδρων μοὶ εἶδιδον τὸ πρωϊνὸν βρυκάλισμα διὰ τῶν ὀχληρῶν, ἀλλὰ λίαν γλυκέων καὶ ἀρμονικῶν πρωϊνῶν κελυθμάτων των· τὰ χελιδονάκια χαμηλὰ χαμηλὰ ἱπτάμενα ἐπὶ τῶν ὠραίων μικρῶν τριανταφυλλῶν ἐφαίνοντο, περνῶντα ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς μου, ὡς νὰ προσεπάθουν νὰ μὲ ἐκδιώξωσι τῆς θέσεώς μου. Αἱ μέλισσαι διεσκορπισμέναι εἰς τὰ πολυποικίλα καὶ ποικιλόχρωμα ὠ-

ραῖα τοῦ κήπου ἄνθη ἐβόμβων συλλέγουσαι τὸ γλυκὺ μέλι των. Αἶθνης παρατηρῶ ὅτι μία ἐκ τούτων, ἐγκαταλείψασα ἐν ὠραῖον ἄνθος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκαθήτο καὶ συνέλεγε τὴν γλυκεῖαν τροφήν της, ἤλθε πλησίον μου καὶ ἱπταμένη ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς μου ἐβόμβει ζzzzzz ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἀνευ διακοπῆς. Τὴν ἠρώτησα τί θέλει καὶ διατί ἐπιμένει βομβοῦσα περὶ ἐμοῦ :

— Σήκω ἀπ' ἐκεῖ ὀκνηρῆ, μοῦ λέγει· σήκω, τέτοια ὦρα κάθεται ἀκόμη αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ ἥλιος εἶναι τόσο ὕψηλὰ ; Ἐγὼ προτοῦ ἀκόμη φέξῃ εἶμαι ἴσθι δουλειά.

— Οὐφ ! καὶ σὺ μὲ τῆ δουλειά σου· δουλειὰ νομίζεις εἶναι νὰ πετῆς ἀπὸ κλαρὶ ἕως κλαρὶ, καὶ ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος καὶ νὰ διασκεδάζῃς ἀδιακόπως φωνάζουσα ζού, ζού, ζού ;

Ἡ μέλισσα ἐκίνησε τὴν μικρὰν τῆς κεφαλὴν καὶ μοὶ εἶπε :

— Δὲν διασκεδάζω, φίλε μου, ἀλλὰ ἐργάζομαι· μαζεύω ἀπὸ τὰ λουλουδάκια τὸ μέλι, τὸ ὁποῖον πηγαίνω κάθε βράδυ εἰς τὸ σπῆτί μου καὶ τὸ φυλάττω διὰ νὰ ἔχω τὸν χειμῶνα τροφήν, καὶ νὰ ἔχῃς καὶ σὺ μεθ' αὔριον διὰ τὰ γλυκίσματά σου. Τὸν χειμῶνα σπανίως δύναμαι νὰ ἐξέρχωμαι τῆς κατοικίας μου, ἄλλως τε τότε δὲν εὐρίσκω νὰ μαζεύσω τίποτα, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν τὰ λουλούδια, τὰ ὅποια ὑπάρχουν σήμερον. Ἐκτὸς τούτου κτίζω τὸ σπῆτί μου ἀπὸ κερὶ, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς πολλὰς τοῦ ἀνθρώπου ἐργασίας καὶ πρὸ πάντων πρὸς θυσίαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν ἀγίους. Καθαρίζω τοὺς κάλυκας τῶν ἀνθῶν ἀπὸ τῶν σπόρων, διὰ νὰ ᾔνοι καὶ καθαρά τὰ φύλλα των, ἐπειδὴ τρέφονται ἐξ αὐτῶν τὰ μικρὰ μου. Βλέπεις λοιπὸν, φίλε μου, ὅτι δὲν διασκεδάζω, ἀλλὰ πράγματι ἐργάζομαι καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τοὺς ἄλλους.

Μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην συνομιλίαν μετὰ τῆς μελίσης αὕτη ἐβόμβισε πάλιν καὶ ἔφυγεν, ἐγὼ δὲ παρήμενον ἐκεῖ συλλογίζόμενος τοὺς λόγους αὐτῆς, ὅτε ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς

μου πετᾷ ἐν χελιδονάκι καὶ ἀρχίζει μὲ τὴν διαπεραστικὴν φωνὴν του : τσι, τσι, τσι, ὡς νὰ μοὶ ἔλεγε :

— Σήκω, σήκω, ὄκνηρέ! ἀκόμη κοιμᾷσαι ;

— Οὐρ! πάλιν τὰ ἴδια ἔχομεν, εἶπον. Ἄρρησέ με σὲ παρακαλῶ, διότι εἶναι πρῶτὴ ἀκόμη καὶ ὁ ὕπνος εἶναι πολὺ γλυκὺς τώρα τὴν ἀνοιξιν.

— Σήκω ἐπάνω καὶ πήγαινε εἰς τὴν ἐργασίαν σου, γιατί τὸ φως δὲν βγαίνει οὔτε μὲ τὸ καθῆτο οὔτε μὲ τὸν ὕπνον. Δὲν βλέπεις ἐμένα πῶς ἐργάζομαι ἀπὸ τὴν νύκτα ; Δὲν ἔχω τάχα ἐγὼ ψυχὴν ;

— Χάχ, ἄχ, ἄ! ἐργασίαν ἔχεις καὶ σύ! ποῦ ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ἅμα ἔζημερώσῃ ὁ Θεός, τίποτε ἄλλο δὲν κάμνεις παρὰ νὰ χαλᾷς τὸν κόσμον μὲ τὰς φωνὰς σου, καὶ νὰ

πετᾷ ἀπὸ σπῆτι εἰς σπῆτι, καὶ ἀπὸ δένδρον εἰς δένδρον ;

— Ἐχεις δίκαιο, παιδί μου. Εἶσαι πολὺ μικρὸς καὶ τὸ μυαλό σου ἀκόμη μικρότερον. Ἄν μὲ βλέπης καὶ γυρίζω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, δὲν σημαίνει ὅτι διασκεδάζω, ἀλλὰ πηγαίνω εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ μαζεύω μαλάκια, χορταράκια, πανάκια καὶ πηλὸν διὰ νὰ κτίσω τὴν φωλεάν μου, ἡ ὁποία θὰ μοὶ χρησιμεύσῃ διὰ τὰ μικρά μου. Πηγαίνω ἔπειτα καὶ εὐρίσκω τροφήν διὰ τὰ ἀκριβά μου παιδάκια, τὰ ὁποῖα εἶναι μικρά καὶ δὲν ἔμπορουν νὰ πετάξουν. Ὡστε βλέπεις ὅτι ἐκτελῶ τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ὤρισεν ὁ Θεός καὶ δὲν διασκεδάζω.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρξαντο πίπτουσαι χονδραὶ σταγόνες βροχῆς καὶ ... ἐξύπνησα! I.N.ΒΟΛΙΚΟΣ.

Ο ΜΑΪΟΣ

Εὐπνα ἀγάπη μου. Σοφία νὰ χαρῆς κ' ἐσὺ τὸ Μάϊ Βλέπεις πῶς σὲ χαιρετοῦνε τὰ πουλάκια πλάι, πλάι Βλέπεις τὴ μυρτιά πῶς γέρνει μυρωμένα τὰ κλαδιά Καὶ μὲ χίλιαις πεταλοῦδες παρατρέχουν τὰ παιδιὰ.

Καὶ σὲ τόση εὐωδία, τόσα φῶτα καὶ δροσιὰ, Μοιάζ' ἱέρεια ἡ φύσις ἁποῦ Θεοῦ τὴν ἐκκλησιά

Ναί, Σοφία μου. τοῦ ρόδου τὸ μεσάνοιχτο κοράλλι, Τ' ἀγεράκι ποῦ σφυρίζει, τὸ πουλί ποῦ γλυκοψάλλει, Τὸ βουνό, ἡ πεδιάδα, ὁ αἰθὴρ ὁ γαλανός Ὅλα εἶναι τοῦ Θεοῦ μας, ὅλα ὕμνους πρῶτῶν.

ΓΕΡΓΙΟΣ ΠΑΡΑΣΚΟΣ

Τί χαρὰ Θεοῦ! Γελῶνε οὐρανός, βουνὰ καὶ κάμποι, Ὅλη ἡ θάλασσα τριγύρω σὰν χυτὸ δισμάντι λάμπει.

ΠΕΡΙ ΑΕΡΟΣΤΑΤΩΝ

εβαίως ὅλοι θὰ γνωρίζετε τὴν φυσικὴν αἰτίαν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀνυψοῦται εἰς τὸν ἀέρα οἰονδήποτε σῶμα. Ἐνθυμηθῆτε μόνον ὅτι κατὰ τὴν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν ἀρχὴν τοῦ Ἀρχιμήδους τότε μόνον ἀνυψοῦται, ὅταν ᾖ ἑλαφρότερον ἴσου ἔγκου ἀέρος, καὶ θὰ ἐξηγήσητε κάλλιστα τὸ φαινόμενον τῆς ἀνυψώσεως τῶν ἀεροστάτων, ὅμοιον τοῦ ὁποίου ἐμφανίει καὶ ἡ παρακειμένη εἰκὼν τῆς ἀνυψώσεως κύστεως πλήρους θερμοῦ καὶ συνεπῶς ἑλαφροτέρου ἀέρος.

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τὸ ζήτημα τῆς ἀεροπορίας εἶχεν ἀπασχολήσει τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ὅλοι αἱ μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος γενομένη ἀπόπειρα εἴμειναν ἄνευ ἀποτελέσματος. Ὁ Δαίδαλος διὰ νὰ φυγαδεύσῃ τὸν υἱὸν του Ἴκαρον ἐκ τῆς φυλακῆς, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχον κλείσει, τῷ κατασκευάσει κηρίνας πέρυγας, διὰ νὰ ἀνυψῶθῃ δι' αὐτῶν εἰς τοὺς ἀέρας καὶ ἀποφύγῃ οὕτω τὴν φυλακὴν. Ἐπειδὴ ὅμως, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐπλησίασε πολὺ πρὸς τὸν ἥλιον, ἔλυωσαν αἱ πέρυγες ἐκ τῆς θερμότητος καὶ ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν!

Βραδύτερον καὶ ἄλλα πειράματα ἔφερον τὰ αὐτὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα, ὡς τὸ τοῦ ὀνομασθέντος ὑψομένου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νομίζω ἐντελῆ τὴν ἐπιπόνησιν του, διὰ τῆς ὁποίας ἀνυψοῦτο ὀλίγον, ἔπεσεν ἡμέραν τινα καὶ ... κατασυνετρίβη!

Τὴν πρῶτην ἔκτοτε ἀεροπύραν πηχὴν κκ.επ.εὐκτα

τῷ 1783 εἰς Etienne τῆς Γαλλίας ὁ Joseph Montgolfier, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, υἱοὶ χαρτοποιοῦ, ἐξ ὧν ὠνομάσθη καὶ τὸ ἀερόστατον «Μονγκολφιέριος σφαῖρα».

Κατὰ τὰ ἔτη 1783 καὶ 1784 ἐγένοντο πολυάριθμοι ὑψώσεις ἀεροστάτων, τὰ ὁποῖα ἐπλήρουν ἕλλοτε διὰ θερμοῦ ἀέρος, ὡς ἐπραττον οἱ ἀδελφοὶ Montgolfiers, καὶ ἕλλοτε δι' ὑδρογόνου, ἔτι ἑλαφροτέρου τοῦ θερμοῦ ἀέρος, διὰ τοῦ ὁποίου λίαν ἐπιτυχῶς ἀνήλθεν ὁ ἐρευρέτης Κάρλος.

Ἐν Γαλλίᾳ τότε ἐκασίλευεν ὁ Λουδοβίκος ὁ 16ος, ὅστις ἠγάπα μὲν καὶ ἐπέθει τὴν ἀνάπτυσιν τοῦ καινοφανοῦς τοῦτου ἀεροταξιδίου, περισσότερον ὅμως ἠγάπα, ὡς καλὸς βασιλεὺς, τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ καὶ δὲν ἤθελεν ἐπὶ πλέον νὰ ἐπιτρέψῃ τόσῳ ἐπικίνδυνῳ πειράματι, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἀνθρώπος ἀκολουθεῖ ἀβέβαιος τὴν σφαῖραν κατὰ τὴν ἀνύψωσίν τῆς. Ἐντούτοις ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἐπιμόνους πολλῶν παρακλήσεις καὶ τοιουτοτρόπως ἀδείξαι αὐτοῦ τὸ πρῶτον ἐναέριον ταξίδιον ἔλαβε χώραν ἐν Παρισίοις τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1783. Κατ' αὐτὸ ἀνήλθεν ὁ Pilatre de Rosier καὶ ὁ μαρκήσιος d'Arlandes, ἐνώπιον ἀναριθμητοῦ περιέρου πλήθους συνηγμένου ἐν τῷ εὐρυτάτῳ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως, ὅπου

ἔχει μεταφερθῆ πρὸς πλήρωσιν ἡ ἀεροπύρος σφαῖρα, ἥτις πληρωθεῖσα ὑδρογόνου ἐκινεῖτο μεγαλοπρεπῶς πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῶν θεατῶν, μόλις καὶ μετὰ βίαις κρατουμένη διὰ σχοινίων. Ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα ἐχειρίτισαν τὴν πρῶτην αὐτὴν ἀνύψωσιν, ἐπὶ μῆνας δὲ ὀλοκλήρους ἔκτοτε τὰ ἀερόστατα ἦσαν ἀντικείμενον ὄλων τῶν ὀμιλιῶν καὶ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ζήτημα ἐκάστης ἡμέρας.

ἔχει μεταφερθῆ πρὸς πλήρωσιν ἡ ἀεροπύρος σφαῖρα, ἥτις πληρωθεῖσα ὑδρογόνου ἐκινεῖτο μεγαλοπρεπῶς πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῶν θεατῶν, μόλις καὶ μετὰ βίαις κρατουμένη διὰ σχοινίων. Ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα ἐχειρίτισαν τὴν πρῶτην αὐτὴν ἀνύψωσιν, ἐπὶ μῆνας δὲ ὀλοκλήρους ἔκτοτε τὰ ἀερόστατα ἦσαν ἀντικείμενον ὄλων τῶν ὀμιλιῶν καὶ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ζήτημα ἐκάστης ἡμέρας.

Ἀλλεπάλληλα ἐπηκολούθησαν τὰ πειράματα, ὡς ἦτον ἐπόμενον, ἰδίως ἐν Παρισίοις πρὸς διασκέδασιν τοῦ κοινοῦ καὶ πρὸς ἐπιτυχεστέραν συνάμα... ἀποτυχίαν τῆς ἀεροπορίας, ὡς δύναται τις νὰ εἴπῃ κρίνων ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν.

Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ ἀποβλέπομεν περιφρονητικῶς εἰς τὸ μέγα τοῦτο βῆμα τῆς ἐπιστήμης, καθόσον εἶνε ἀληθές ὅτι ἐν καιρῷ πολέμου οἱ στρατιῶται ὠφελήθησαν πολὺ παρὰ τῶν ἀεροστάτων, διὰ τῶν ὁποίων κατασκόπευον τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον. Δι' αὐτῶν μάχι ἐστῆθησαν ὑπὸ τῆς Νίκης, ὡς ἀναφέρουσι Γάλλοι συγγραφεῖς.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἀπέβησαν ταῦτα ὠφέλιμα εἰς τοὺς ἐπιστήμονας, οἵτινες ὠδηγήθησαν εἰς νέας λύσεις προβλημάτων καὶ ἀνακαλύψεις. Ὡς εἶνε βέβαιον αἱ ὁ Gay-Lussac ἀνήλθε διὰ τοῦ ἀεροστάτου εἰς ὑψος 7,000 μέτρων, ὅπως ἐρευνήσῃ τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας.

Ἐν Ἑλλάδι ὀλίγοι ἀριθμοῦνται αἱ ἀνυψώσεις τῶν ἀεροστάτων, αἵτινες οὐχὶ πρὸ πολλῶν χρόνων ἐγένοντο, καὶ αὐταὶ ἐν μόνῃ τῇ πρωτεύουσῃ καὶ πάντοτε ὑπὸ ξένων πρὸς διασκέδασιν τοῦ κοινοῦ.

Ὡς ἐπιτυχεῖς δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὰς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν γενομένης διὸ ἀνυψώσεις τῆς «Οὐρανίας», τοῦ ἀληθῶς μεγαλοπρεποῦς ἀεροστάτου τοῦ γενναίου ἀεροναύτου κ. Spelterini, κατὰ τὰς ὁποίας ἀνήλθεν μετ' αὐτοῦ εἰς ἀρκετὸν ὕψος, μέχρι 1500 μέτρων, καὶ τινες ἐκ τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν.

Εἶνε ἀληθές ὅμως ὅτι ἀπὸ ἐνὸς ἤδη αἰῶνος οὐδὲν ἀσφαλέςτερον ἀνεκαλύφθη, μάταιαι δὲ ἀπέβησαν αἱ προσπάθειαι τῶν ἐπιστημόνων πρὸς καθυπόταξιν τῆς νέας ταύτης τοῦ ἀεροστάτου δυνάμει εἰς τὴν βούλησιν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ πηδαλίου.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ

Σὲ περιβάλλει ὁλόδροσο ἔντυμένο μὲ λουλουδιὰ ποῦ τὴν ἀγνοῦλα ε' τὴ δροσιὰ ἐπαίξαν ἀγγελουδιὰ κ' ἐμάλωναν ε' τὴν ὠμορρὰ τὰ ρόδα καὶ τὰ κρῖνα κ' ἀνθίζανε τὰ λουλουδιὰ ε' τοῦ ἡλιου τὴν ἀκτίνα, μία μικρὴ τριαντάφυλλιά ε' τὴν ἀκρη φουτωμένη θωροῦσε τὸ μπουμπουκι τῆς ἀπ' τὴ χαρὰ πηγμένη. Τὸ δρεϊρὸ τῆς ἦτανε καὶ τὸ κρυφὸ καμάρι γ' ἀνοιξὴ τὸ τριαντάφυλλο ἐπάνω ε' τὸ κλωνάρι.

Ἡ παρακειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὴν Μονγκολφιέριον σφαῖραν ἀεροποροῦσαν, φερομένην εἰς τὰ ὕψη καὶ... ἐγκαταλειμμένην! Τὸ κύριον αὐτῆς μέρος εἶνε ἡ μεσαζήρη ἀδιάβροχοι περιβλή. Τὰ λοιπὰ, ἥτοι τὸ ἐλαστικὸν ἐπίπωμα, τὸ ὁποῖον διευκολύνει τὴν κατὰ βούλησιν ἐκροήν τοῦ πληροῦντος τὴν σφαῖραν ἀερίου, ὅταν θέλῃ τις νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν, τὸ δίκτυον, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὸ περιβάλλωμα τῆς σφαίρας καὶ διανέμει τὸ βάρος ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, τὸ σακίδιον, τὸ ἐν αὐτῷ ἔρμα καὶ ἡ ἀγκυρα εἰσὶν ἐπιδοθητικὰ καὶ ἀπαραίτητα ἐφόδια διὰ τὸν ἐλπίζοντα τὴν αἰσίαν ἐκ τῶν οὐρανῶν κατὰβασιν ἀεροπόρον.

Οἱ κίνδυνοι τῆς ἀεροπορίας εἶναι πάντοτε τόσον βίβαιοι, ὅσον βέβαιοι εἶναι καὶ οἱ ἀεροποροῦντες ὅτι ἐγκαταλείπουν ἐκυτοὺς εἰς τὴν τύχην αὐτῶν, ἂν μὴ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ... Χάρωνος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι τόσον ἀπρόθυμος ὁδηγὸς εἰς τοὺς ἀπολέσαντας τὴν πρὸς τὸν Ἄδην ἀγούσαν ὁδὸν!

Πολλῶν, τῶν πλείστων σχεδὸν ἀνυψώσεων ἡ περιγραφή δὲν φέρει τὸν χαρακτῆρα τερπνῆς περιγραφῆς, ὁποῖαν βεβαίως θὰ φαντάζεσθε ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ἐναερίου ταξιδίου. Εἶνε μᾶλλον ἀπαριθμησις φοβερῶν ἀποτυχιῶν καὶ θανάτων οἰκτρῶν, διὰ τὴν ἀπλὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται θάρρος, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπαιτῶ ἤδη ἀπὸ τοὺς μικροῦς μου ἀναγνώστας.

Πλείστα ὀνόματα ἔρχονται ὑπὸ τὴν γραφίδά μου, τῶν τολμηροτέρων ἀεροναυτῶν, τοῦ Pilatre de Rosier, τοῦ Olivier, τῆς Κυρίας Blanchard, τοῦ Sivel τοῦ Gosé Spinelli, τοῦ Mosment, τοῦ Bittorf, τοῦ Harris, τοῦ Foys, τοῦ Zambecarri, καὶ πλείστων ἄλλων, οἵτινες δὲν ἐροδύθησαν οὔτε τὴν πάλιν αὐτὴν τῶν στοιχείων, οὔτε τοὺς μύθους, οὔτε τὸν θάνατον αὐτῶν, τὸν ὁποῖον οἰκτρότατον καὶ ἐπώδυνον εἶρον ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς προόδου ἀγωνίζομενοι!

Ὅσῳ παράλογον ὅμως καὶ ἂν θεωρήσωμεν τὴν ἀπόπειραν αὐτῶν, πάντοτε μετὰ θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης ὀφείλομεν νὰ ἀναφέρωμεν αὐτοὺς ὡς ἀγωνισαμένους ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, ὑπὲρ τῆς προόδου, ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης!

MIX. E. ΚΑΝΑΚΑΚΗΣ

Ἐνα πρῶτὸ ἐγγέλασε τὸ περιβάλλει ὅλο κ' ἡ μυρωδιὰ ἐγγέμισε τοῦ οὐρανοῦ τὸ θέλο τὸ μπουμπουκάκι ἀνθισε ἐπάνω ε' τὸ κλωνάρι κ' ἐμπρὸς του τ' ἄλλα λουλουδιὰ, καμμὰ δὲν εἶχαν χάρι, μὰ ξάφνον φέσησε βορρῆς καὶ μὲ τὰ ἄλλα ἀνθη καὶ τὸ μικρὸ τριαντάφυλλο ἐσβέσθη, . . ἐμαράθη!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Αποτελέσματα ἔκτου διαγωνισμοῦ

Πλέον τῶν ἡγοδοῦντα φίλων μου ἔλαβον μέρος εἰς τὸν προκηρυχθέντα πρωτότυπον διαγωνισμὸν.

Τοῦ βραβεῖου ἔτυχεν ἡ ἐκ Ληξουρίου ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤ. ΚΙΑΠΑΙΑ, ἑτῶν 12, ἡ ὁποία ἀπέστειλεν ἑμμέτρως τὰς δημοσιευμένας κάτωθι τῶν εἰκόνων φράσεις :

"Οχι, ὄχι δὲν σοῦ δίδω μὴ μοῦ κάμνεις τὴν καλῆ.

Φύγεῦθός ἀπὸ ἐμπρός μου, λαιμαρροῦδικο σκυλλ.

"Αχ! μαμά μου! τὸ ψωμί μου ε' ἔρχάται ἡ Αἰλῆ.

"Αν ἐχάρῃς ὀλίγον, δὲν θὰ ἔχαρα πολὺ.

* Ἀντὶ φράσεων ἀπέστειλαν διηγήματα ἕκαστος ἐπιτυχῆ κατὰ τὴν ἐξῆς σειράν : Φανή Σωτηροπούλου (* Ἀγγελικφόρος Περιστερᾶ), Αἰκ. Ρετσινᾶ, Ι. Γ. Σουφῆς, * Ἄσμα τοῦ * Ουἱροῦ καὶ Παρυδαίσιον Πτηνῶν.

* Ἐμμέτρως ἀπέστειλε . . . φράσεις ὁ Ν. Γ. Εὐδαίμων, ἐν περὶ δὲ κατὰ τὴν ἐξῆς σειράν ἐπιτυχίας οἱ Κ. Δ. Βασινωτῆς, Εὐγενία Χρ. Δεληγιάννη, Πολυζ. * Ἡλιόσκου, Μικρὸς Διδάσκαλος, * Ἀλ. Δ. * Ἀζαολῆς, Κ. Γ. Κούβελος, Δ. Λαμπαδόπουλος, Ι. Δ. Τριανταφυλλίδης, Στέφ. Παρόδης, Ι. Γ. Βάλλας, Πολυκὸς Ἀσπῆρ, * Ἐξοχικὴ Κουμπανία, * Ἐμμ. Κανακάκης, Π. Λεωνιδάκης κλπ. Παρηγοήνευσαν δὲ τὴν ἔνοικον τοῦ διαγωνισμοῦ θέσαντες ὑπὸ ἐκάστην εἰς ἓνα τὰς λέξεις "Τουρκία, Κρήτη, Ἑλλάς, Ἐλευθερία!" οἱ: Λευκός * Ἀλέκτωρ, Μαρίκα Β. Οἰκονόμου, Λευκὴ Περιστερᾶ καὶ * Ὀλγα Μαιστοπούλου.

ΦΡΙΚΤΗ ΤΙΜΩΡΙΑ

ἄνεις πολὺ κακὰ μικρὸ μου Κώστα νὰ τυραννῆς τὰ ζῶα, ἔλεγε προχθὲς ἡ Κυρά-Σεβαστή ἡ μητέρα τοῦ Κώστα εἰς τὸν μικρὸν υἱὸν της, ὁ ὁποῖος ἤσθάνετο μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ βασανίζῃ τὰ πρόβατα, τὰ ὁποῖα ἐφύλασσε.

Ἡ κυρά-Σεβαστή ἦτο γῆρα χωρική· ὁ σύζυγός της ἀποθανὼν ἀφῆκεν ὡς μόνην περιουσίαν εἰς τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ δύο τέκνα του, τὸν Κώσταν καὶ τὴν Μαρίαν, ὀλίγα πρόβατα, ἀπὸ τὸ γάλα τῶν ὁποίων διατηρεῖτο ἡ πτωχὴ χωρική οἰκογένεια. Ἡ κυρά Σεβαστή, ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ σύζυγός της, ἔδωκε τὰ πρόβατα εἰς τὸν Κώσταν τὸν υἱὸν της διὰ νὰ τὰ βόσκη εἰς τὸ βουνόν. Ὁ Κώστας ἦτο πολὺ κακὸν καὶ ὀκνηρὸν παιδίον. Ἦθελε νὰ κοιμᾶται πολὺ καὶ δι' αὐτὸ ἐθύμωνεν ὅταν ἡ μητέρα του τὸν ἐξύπνα προὶ προὶ διὰ νὰ βόσκησῃ τὰ πρόβατά των.

Πόσον φοβερὸν ἐλάττωμα εἶναι ἡ ὀκνηρία καὶ πόσον κακιστῆ τὸν ἄνθρωπον κακόν. θὰ ἐνοήσητε μικροὶ μου φίλοι ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν ἀμέσως θὰ σᾶς διηγηθῶ.

Μίαν πρωῒαν, μόλις ἐγλυκοῦραζεν ἡ αὐγὴ καὶ τὰ ἀστέρια ἐσβύωντο σιγὰ σιγὰ εἰς τὸν οὐρανόν, ἡ κυρά-Σεβαστή ἐξύπνησε τὸν υἱὸν της Κώσταν διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὸ βουνόν τὰ πρόβατά των. Ὁ Κώστας, ὁ ὁποῖος ὅπως σᾶς εἶπα ἦτο πολὺ ὀκνηρὸν παιδίον, κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν μητέρα του, κατόπιν ὅμως σκεφθεὶς ὅτι εἰάν τὰ πρόβατα δὲν ἔτρωγον δὲν θὰ ἔδιδον καὶ γάλα, τὸ ὁποῖον οὗτος ἐπώλει κατόπιν εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ ἔτρωε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του, ἐσπικώθη, πολὺ ὅμως θυμωμένος, καὶ χωρὶς νὰ φιλήσῃ τὴν μητέρα του καὶ τὴν Μαρίαν, ἔπῃρε τὰ πρόβατα καὶ ἀνέβη εἰς τὸ βουνόν διὰ νὰ τὰ βόσκησῃ. Ἐκεῖ κατὰμονος ἐσκέπτετο ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν προβάτων δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμᾶται ὅσον ἤθελε καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τὰ πτωχὰ ζῶα.

Δὲν σκέπτεται περισσότερον, διότι οἱ κακοὶ ἄνθρωποι δὲν σκέπτονται πολὺ, ὅταν πρόκειται νὰ κάμουν τὸ κακόν, ἀλλ' ἀρχίζει ἀμέσως νὰ κτυπᾷ τὰ καυμένα τὰ πρόβατα τόσον δυνατὰ, ὥστε τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν εἶχον κατακτείνῃ εἰς πολὺ κακὴν κατάστασιν. Κατόπιν ἀφοῦ ἀπέκαμεν ἐξηπλώθη εἰς ἓνα βράχον καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ ἀπεκοιμήθη βαθύτατα.

Ἄφνης ὅμως, θηρίον φοβερὸν, ὅρις πελώριος μὲ μεγάλα πτερά, μὲ μάτια μεγάλα καὶ κατακόκκινα, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ὀπῆς καὶ ἤρχετο νὰ καταπῆ τὸ κακὸν παιδίον.

Ὁ Κώστας βλέπει ὅτι τὸ θηρίον ἤρχετο πλησίον του· εἰτοιμάζεται νὰ φύγῃ ἀλλ' αἱ δυνάμεις του δὲν τὸν βοηθοῦν· δοκιμάζει νὰ κάμῃ ὀλίγα βήματα, ἀλλ' οἱ πόδες του τρέμουν καὶ θὰ ἐπιπτε βεβαίως, ἐὰν δὲν εὐρίσκατο ἐκεῖ πλησίον εἰς βράχος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσπικώθη αἰχρὸς καὶ λειπόθυμος. Ἦτο βέβαιος πλέον ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἦτο νεκρός!! Ὁ πτωχὸς Κώστας ἐσκέπτετο κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμήν τὴν ἀδελφὴν του! Ἰπέθετεν ὅτι τὸ θηρίον ἐκεῖνο ἦλθε νὰ τὸν τιμωρήσῃ, διότι ἐβασάνιζε τὰ πτωχὰ πρόβατα. Τότε μόνον ἐνόησεν ὅτι δὲν δύναται κανεὶς νὰ βλάψῃ τὸν ἄλλον ὅσον ἀδύνατος καὶ ἄν ἦναι οὗτος, χωρὶς νὰ τιμωρηθῇ! Ἐρριψεν ὕστερον βλέμμα εἰς τὰ πτωχὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα τόσον ἐβασάνιζεν ὡς νὰ ἐξήγει παρ' αὐτῶν συγχώρησιν καὶ ἀνέμενε τὸ θηρίον νὰ τὸν καταβροχθίσῃ! . . .

Τὸ θηρίον πλησιάζει τὸν μικρὸν ὀκνηρὸν, ἀνοίγει τὸ στόμα του, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχον ὀδόντες μεγάλοι καὶ τρομεροὶ καὶ μουγκρίζει τρομερὰ. Συλλαμβάνει τὸν Κώσταν διὰ τῶν ποδῶν του, ἀνοίγει τὰ πτερά του καὶ φέρει αὐτὸν ὑψηλὰ, πολὺ ὑψηλὰ!

Ἀπὸ τῆς θέσεως ἐκείνης ὁ μικρὸς Κώστας βλέπει τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του αἰ ὁποῖαι ἤρχοντο νὰ τῶν φέρουν τὸ φαγητόν, καὶ τὰς καλεῖ εἰς βοήθειαν. Ἡ πτωχὴ γῆρα -Σεβαστή καὶ ἡ μικρὰ Μαρία βλέπουν τὸν Κώσταν εἰς τὴν τρομερὰν ἐκείνην θέσιν ἐβαλλόν σπαράκτικὰς κραυγὰς καὶ ἤρχισαν μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ παρα-

καλώσι τὸ θηρίον νὰ μὴ θανατώσῃ τὸν μικρὸν Κώσταν.

Τὸ θηρίον συγκινήθη ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς μητρός καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Κώστα καὶ μὴ θέλον νὰ βρῆται ἐκεῖ ἀνάγκη δι' ἕνα ἔνοχον, τὸν κατεβίβασε πάλιν εἰς τὴν γῆν καὶ ἔφυγεν ἀμέσως εἰς τὴν φωλιάν του!

Καὶ τὸ θηρίον αὐτὸ, μικροὶ φίλοι μου, εἶχαν ὅπως βλέπετε καρδίαν πλὴν εὐκρίστου ἀπὸ τὸ κακὸν ἐκεῖνο παιδίον!

Ὁ Κώστας μόλις ἐπάτησε πάλιν εἰς τὴν γῆν ἐδοκίμασε νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν μητέρα του. Ἐστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς του συγκινημένος ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξύπνησεν...

Ὁ γὰρ καὶ τρέμων ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ δάκρυα, ἐπῆρε τὰ πρόβατά του καὶ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Μόλις ἐπάτησε τὸν πόδα του εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἐστρεψεν ἀμέσως καὶ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς μητρός καὶ τῆς ἀδελφῆς του καὶ μὲ φωνὴν δικακουμένην ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς εἶπε:

Ποτὲ πλεον μητέρα μου ποτὲ δὲν θὰ βρῶσαισά μὲ ζῶα.

Ἐστρεψε νὰ ὑποστῇ τόσον φρικτὴν τιμωρίαν, νὰ δοκιμάσῃ ὑπερβολικὴν συγκίνησιν καὶ νὰ ὑποφέρῃ τόσον μεγάλην στενοχωρίαν ὁ μικρὸς μὲ φίλος, διὰ νὰ μάθῃ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ὑπακούῃ ἀμέσως εἰς τὴν μητέρα του καὶ νὰ ἀγκυπῆ μὲ δλην τὴν ψυχὴν του τὴν ἐργασίαν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Κώστας μεταβλήθη πολὺ δὲν εἶναι πλέον ὁκνηρὸς ὅπως πρότερον. Ἐξυπνῶ πρῶτ' πρῶτ' καὶ ἀροῦ ἀσπασθῆ τὴν μητέρα του καὶ τὴν Μαρίαν πηγαίνει ἀμέσως εἰς τὸ βουνὸ καὶ βόσκει μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ χαρὰν τὰ πρόβατά του.

N i-Cos

Σπεῦδε βραδέως

Ἰ ἐνδοξαί ἡμῶν πρόγονοι, μικροὶ μου φίλοι, ἐκτός ἀπίρων ἄλλων διδαγμάτων κατέλιπον εἰς ἡμᾶς καὶ τὸ σοφώτατον λόγιον «Σπεῦδε βραδέως.»

Ὅσῳ δυσνόητον φαίνεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, τόσῳ χαρακτηριστικώτερον δεικνύεται κατόπιν.

— Πῶς νὰ σπεύδωμεν βραδέως; θὰ μὲ ἐρωτήσητε.

Ἐξετάσατέ το προσεκτικώτερον καὶ θὰ ἴδητε πόσην σοφίαν περιέχει.

Νὰ βυθίζωμεν, σηκίναί, πρὸς τὴν πρόοδον, ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ καὶ μετὰ σκέψεως πάντοτε. Νὰ ἐκτελῶμεν ταχέως, ὅ, τι ἐσκέψθημεν ὡς καλόν...

Καὶ ἀληθῶς, δὲν εἶναι διὰ τοῦτο σορὸν; Καὶ δὲν εἶναι κρῖμα νὰ μὴ συμμορφώμεθα πρὸς αὐτό;

Ὁ κόσμος ὅλος σήμερον τείνει πρὸς τὴν πρόοδον.

Ἡμεῖς, οἱ Ἑλληνόπαιδες, ἄς γράψωμεν εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν μὲ ἀνεξάλειπτα γράμματα τὸ λόγιον τῶν προγόνων μας, οἱ ὅποιοι κατέλιπον εἰς ἡμᾶς κληρονομίαν αἰώνιον, κλέος ἀφθαρτον, τὴν σοφίαν αὐτῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ἀκόμη θαυμάζουσιν ἡμᾶς, τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν, οἱ σοροὶ τῆς γῆς.

Ἡμεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ πατρις, ἡ τσακούτας δυστυχίας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παθοῦσα, ἔχει ἐστηριγμέναις τὰς ἐλπίδας αὐτῆς, ἄς σπεύδωμεν πρὸς τὴν πρόοδον. ἄς φανῶμεν ἂν ἔχι ἀντάξιον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον μιμηταὶ τῶν προγόνων ἡμῶν.

Μὴ μένωμεν ἀργοί! ἄς τρέχωμεν μετὰ προσοχῆς.

«Ἄς σπεύδωμεν βραδέως.»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΑΚΤΑΣ.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VII

Ἐν Φάντασμα

Ἐίπομεν ἀρκετὰ ὅσον ἀφορᾷ τὰ προαισθήματα, ἂν καὶ ὁ Πέτρος Βανταεὺ οὐδὲν κακὸν προαίσθημα εἶχε καὶ μάλιστα ὅτε περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου ἐξήρχετο μίαν ἡμέραν τῆς οἰκίας του, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ναυπηγεῖον.

Ἡ Μαρία τῷ εἶχε προσφέρει τὴν σοῦπᾶν τοῦ πολὺ θερμῆν, τὴν ὁποίαν παρεσκευάζεν ἀριστά. Εἶχεν ὁμιλήσει εὐθύμως μετ' αὐτοῦ, καὶ τῷ εἶχεν ὑποσχέσθαι ὅτι ἐπειδὴ εἶχε σκοπὸν νὰ ὑπάγῃ δι' ἐργασίαν εἰς τὴν πόλιν θὰ τὸν

ἐπερίμενε κατὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ ἀπὸ τοῦ λιμένος· θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστος νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' αὐτῆς! Ἀνεχώρησε αὕτη δὲ ἔμεινεν ὀλίγον εἰς τὴν θύραν διὰ νὰ τὸν βλέπῃ καὶ πρὶν εἰσελθεῖ πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν τῷ ἐρώναζε μὲ πλήρη χαρᾶς φωνήν: «Καλὴν ἐντάμωσιν, πάτερ!»

Ὁ Πέτρος ἔφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἐργοστάσιον καὶ ἔρχισε τὴν ἐργασίαν του ψάλλων ἦτο πολὺ εὐθυμὸς αὐτὴν τὴν πρωΐαν. Εἰς σύντροφός του τὸν πλησιάζει καὶ τῷ λέγει:

«Ἐ! Βανταεὺ, ἔμαθες τὰ νέα; ὁ σωματιόφορος ἔκαμψε σημεῖον ὅτι ἐρχεται ὁ Τρίτω· θὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν λιμὲνα φέρων πλῆθος κακούργων εἰς τὴν πόλιν μας!»

— Πῶς εἶπες; ὁ Τρίτω; Δὲν σε καταλαμβάνω, τῷ λέγει ὁ Πέτρος ἐκπεπληγμένος.

— Μάλιστα, ὁ Τρίτω, καὶ μὲς φέρει ὀλόκληρον πλήρωμα καταδικῶν, οἱ ὅποιοι ἀπίπισαν τὴν ποινὴν των, καὶ ἄλλους εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη χάρις· εἶναι ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Βρέστης, ἀλλὰ δὲν εἰξευρῶ διατὶ τοὺς ἀποβιβάζουσι ἰδῶ.

— Οὐτ' ἐγώ, ἀλλὰ μοὶ εἶναι ἀδιάφορον λέγει ἄλλος ἐργάτης, ὁ ὁποῖος κατερίνετο πλησίον αὐτῶν νὰ προσεργώσῃ τὸ πηδάλιον εἰς μίαν λέμβον.

— Σὺ, μπάριμπα Λεγκριέρ, πάντοτε γογγίζεις. Τί σοῦ ἔκαμαν οἱ πτωχοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους φέρει ὁ Τρίτω; Δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι σὺ, τὸν ὁποῖον ἐκλεψαν.

Ὁ μπάριμπα Λεγκριέρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἐκλεψαν ἐμεῖ, διότι ἤμην πάντοτε πτωχός, τῷ ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐὰν δὲν ἐκλεψαν ἐμεῖ, ἐκλεψαν ἄλλους, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἴδιον. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ τώρα ἀκόμη θὰ ἀρχίσουν νὰ κλέβουν τὰ παλαιὰ των!

— Ἄ! αὐτὸ ν' ἀκούεται, προσέθηκεν ἕτερος.

— Ὁ! βέβαιον· τί ἐλαεινὴ ἰδέα νὰ τοὺς ἀποβιβάσουσι εἰς Λωριάν! Εἶναι ἱκανοὶ ὅσοι γνωρίζουν καμμίαν ναυτικὴν ἐργασίαν, νὰ ἔλθουν νὰ ζητήσουν ἐργασίαν εἰς τὸν ναύσταθμον. Εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τοῖς δοθῇ.

— Ἀλλὰ διατὶ;

— Πῶς διατὶ! Μὲ πολλὴν ἀπάθειαν ὁμιλεῖς, φίλέ μου· εἶσαι ἱκανὸς νὰ θυμώσης ὅλους τοὺς ἀγίους τοῦ Παραδείσου. Πολὺ ὠρατοὶ σύντροφοι αὐτοὶ οἱ θῆλιοι! Σοῦ ἀρέσει νὰ ἐργάζησαι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος μὲ ἕνα καταδικόν, καὶ νὰ ἦσαι καὶ ὑποχρεωμένος νὰ τῷ ὁμιλήσῃς; Θὰ ἦτο ζῶη αὐτῆ;

— Ναί, δὲν λέγω ὅτι τοῦτο θὰ ἦτον εὐχάριστον, ἀλλ' ἐὰν δὲν εὔρουν ἐργασίαν, βεβαίως θ' ἀρχίσουν νὰ κλέπτουν!

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

Ὁ Μικρὸς Κουριοκεφαλάκης παραγγέλιον καινούργη πῖλον εἰς τὸν πιλοσιὸν ἔλεγε:

— Πρόσεχε σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ γείνη μεγάλο διότι εἶμαι πολὺ στενοκέφαλος!

Ἐστάλη ὑπὸ «Δρόσου Πρωΐας».

Ὁ μικρὸς Εὐστράτιος βλέπων τὸν φίλον τοῦ Κώσταν τρώγοντα κέλυθα, τῷ ἐξήτησεν ὀλίγα ἐξ αὐτῶν· βλέπων δὲ ὅτι δὲν τῷ ἴδιδε τῷ λέγει:

— Ἐνομιά σου καὶ ὅταν πεθάνῃ ὁ πα-

τέρας μου δὲν θὰ σοῦ δώσω καὶ ἐγὼ ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ τρώω.

Ἐστάλη ὑπὸ «Παραδείσιου Πτηνοῦ».

Ὁ Κοκὸς ἐτοιμάζεται διὰ τὸ σχολεῖον καὶ ὁ πατήρ του πολὺ εὐχαιροσθημένος διότι τὸν ἔβλεπε νὰ θέτῃ εἰς τὴν σάκκην του πολλὰ βιβλία τὸν ἐρωτᾷ.

— Ὅλα αὐτὰ Κοκκὸ θὰ τὰ μελετήσῃς σήμερον;

Καὶ ὁ Κοκὸς:

— Ἄς ὑπάγουν νὰ εὔρουν ἐργασίαν εἰς ἄλλα μέρη!

— Ἄ! ἔτσι: ζῖντε νὰ κουρευέσασαι λοιπὸν! Ἰδοὺ χρῆσταινικὴ φιλανθρωπία!

Ὁ Πέτρος ἤκουσε τὴν συνδιαλέξιν τῶν δύο ἐργατῶν καὶ ἔρχισε νὰ ταρασσῆται.

Κατάδικοι ἀπελευθερωθέντες! Οἱ κατάδικοι οὗτοι ποῦ τὸν ἠνδιέφερον, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶχε δι' αὐτοὺς τὴν πληρότητα τοῦ μπάριμπα Λεγκριέρ.

Δὲν ἠδύνατο ὅμως οὔτε νὰ φαντασθῇ ὅτι εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ἠδύνατο νὰ συμπεριλαμβάνηται καὶ εἰς οὐχὶ ξένος πρὸς αὐτόν. Εἶχε καταδικασθῆ εἰς δεκαπέντε ἔτων εἰρκτὴν... καὶ ἡ Μαρία ἦτο 15 ἔτων ἀκριβῶς· ὑπολογίζων τὸν χρόνον τὸν ὁποῖον ἐχρειάζετο διὰ νὰ κἀμῃ τὸ ταξείδιον, ὁ Πέτρος ἔφθανεν εἰς τὸ τρομερὸν συμπέρασμα, ὅτε τὸ πλοῖον τοῦτο θὰ ἔφερε τὸν Ἰάκωβον Λεμάνς, τὸν πατέρα τῆς Μαρίας, καὶ δὲ τρίγες τῆς κεφαλῆς του ἠνωρθοῦντο εἰς τὴν σκέψιν αὐτῆν. Ἐξηκολούθει τὴν ἐργασίαν του ἀσυνειδήτως μὴ γνωρίζων τί κάμνει, εἶχεν ἠντελῶς ἀπορροφηθῆ ὑπὸ τῶν σκέψεων του. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἦτο μελαγχολικός, ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀισθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑπὸ τὸ βῆρος καταστρωφῆς τινος. Ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος τοῦ ἀγγέλλοντος τὸ τέλος τῆς ἐργασίας ἀπηλευθέρωσεν αὐτὸν τῶν ὀγλήρων τούτων σκέψεων· θὰ εὔρισκε τὴν Μαρίαν εἰς τὴν θύραν· θὰ ἀνεχώρει μετ' αὐτῆς· μακρὰν τότε τὰ κακὰ δειρὰ καὶ οἱ φόβοι!

Δεῖλθεν ὑπερπῆδῶν ζωηρῶς τὴν μεγάλην θύραν τοῦ Ναυπηγεῖου. Ἡ Μαρία ἦτο ἐκεῖ ῥοδοκόκκινος εἰς τὴν πένθημον ἠνδυμασίαν της. Τῷ ἐμεδίεισε βλέπουσα αὐτὸν προσερχόμεναν καὶ αὐτῆς ὅλος χαρὰ, τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον λέγων:

(Mme J. Colomb) (ἀκολουθεῖ) ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

141 Λένιγμα
Τὸ πρῶτον εἶναι πρόθεσις, πατεῖς τὸ δεύτερόν μου καὶ εὐγομα· ἄκολουθῆς καὶ σὺ τὸ σύνολόν μου
Ἐστάλη ὑπὸ Μικροῦ Διδασκάλου.

142 Λένιγμα
Τὸ πρῶτον εἶναι σύνθεσις τὸ δεύτερόν μου γράμμα, τὸ ἔδον μου ἔσ τὸν κηπὸν σου εὐρίσκεις ἐν τῷ αἵμα
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀσματος τοῦ Ὀμήρου.

143 Λένιγμα
Εἰς τὰ πηνὰ ὃ φίλε μου τρέψε νὰ μὲ ζητήσης ἄντι τοῦ κα' ἂν θέσης θῆ νηοὶ θὰ α' ἀπαντήσης
Ἐστάλη ὑπὸ Στυλ. καὶ Πάνου Κορδιάνου.

144 Λένιγμα
Φίλε μου, ἂν παραθέσης πρόθεσιν τινα καὶ γράμμα πῶλον θὰ ἠποταλέσης Ἰταλίαν ἐν τῇ αἴμα.
Ἐστάλη ὑπὸ Βόκα τοῦ Εὐσεβίου.

145 Ληρωδῆς
Ὅλο ἐμπρὸς τρέχει καὶ πάει κα' ὄλο πίσω του αὐτάει.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἐμμ. Ι. Κανακάκη.

Ἄσκις ὁσκήσεων Δ' Τετάρτης
136) Σάβρος-Κύρος-Σύρος— 137) γαοῖ-ἀρά.— 138) Μοῦτη-Λιγὴ—Μυτιλήνη.— 139) Μῆλος-Ἰλος-ἦλιος 140) Ταραπὸν-Διὰ τῆς ἑκαθῆς ἐὰν τὸ ὁρολόγιον σηκίναί τὰς ὥρας.

Τὰ πολλὰ συγχαρητήριά σας, καλοί μου φίλοι, διότι ἔστειλα εἰς ὅλους ταύτοχρόνως τὸ φύλλον τοῦ Ἀπριλίου μέσα εἰς τὴν γενικὴν χαρὰν, εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, μὲ κἀνουν νὰ ὑπερηφανεύωμαι πολὺ, ὅτι τόσον διότι ἐξετέλεσα τὸ καθήκόν μου, ὡς πάντοτε μέχρι τοῦδε, ἀλλ' ὅσον διότι ἐκτιμᾶτε τὴν τᾶ ξιν, διὰ τὴν ὁποίαν μὲ ἐπαινεῖτε καὶ μὲ ἀγαπᾶτε, καὶ τὴν ὁποίαν εὐχομαι καὶ Σεῖς νὰ ἔχητε ἀχώριστον σύντροφον εἰς ἕλας σας τὰς πράξεις.

Ἡ ἀγαπητὴ εἰς ὅλους «Νέα Ἐσημερίς» θὰ ἐξήλευε βεβαίως τὴν ἀγνὴν χαρὰν Σας, ὅταν ἔγραψεν εἰς τὸ πασχαλινὸν νυκτερινὸν φύλλον τῆς τὰ ἐξῆς : «Ὅσα παιδάκια εἶναι συνδρομηταὶ εἰς τὸ γαιτωμένον «Παιδικὸν Περιοδικόν» θὰ λάβουν σήμερον μαζί με τὰ κἀκκίνα ἀγάγα καὶ τὰ κουλούρια των καὶ τὸ φύλλον τοῦ Ἀπριλίου τοῦ ἀγαπητοῦ περιοδικῶ των εὐμόρρο, πασχαλινό ! »

Εὐχάριστος εἶδησις ! . . . Ἡ μικρὰ καὶ ἀγαπητὴ Λεονώρα Γ. Λεκατσᾶ ἄμα ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἀράκος εὐρίσκειται εἰς τὴν σιλακίην, δὲν φοβεῖται πλέον τῆς φοβῆρας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Θεωδώρακ ! . . . Τί καλά !

Ἀγαπητὴ μου φίλη Εὐγενία Χ. Δελιγιάνη, γράψε μου πάντοτε, πάντοτε τὸ διηγηματάκι σου εἶναι ἐν ἑκ τῶν ὀρασιότων ὁ Κωστάκης διὰτὶ δὲν μοῦ γράφει καὶ αὐτός : . . . φίλησέ τον ἐκ μέσου μου, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀδελφάκια σου, διὰ τὰ ὁποῖα ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μὲ πληροφρήσης, ἂν διαβάξουν μὲ ἀγάπην τὸ φύλλον μου, καὶ νὰ μοι γράψης καὶ τὰ ὄνόματά των. Μὴ τὸ λησιμονήσης!

Καὶ ὅλοι, ὅλοι οἱ φίλοι μου θὰ μὲ ὑπογρεύσουν παρὰ πολὺ ἂν μοι γράψουν τὰ ὄνόματα καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν ἀδελφῶν των καὶ τῶν μικρῶν φίλων των ! Θέλω νὰ τοὺς μάθω, νὰ τοὺς γνωρίσω, νὰ τοὺς κατατάξω μεταξὺ τῶν ἀγαπητοτέρων μου φίλων ποῖος δὲν θὰ μοι κἀμὴ τὴν χάριν αὐτὴν ; . . .

Πῶς ν' ἀπαντήσω εἰς τὸ γεμῆτο ἀπὸ γαριῆς χαριτωμένον γραμματάκι σου, καλὴ μου φίλη Ἀγγελιοφόρος Περιστέρα ; . . . Θὰ τὸ ἐδημοσιεύω ὀλίκληρον, ἂν εἶχον γῶρον, καθὼς καὶ τὸ ὀρασιότατον διηγημά σου, ἂν ἦτο σύμφωνον μὲ τὸν διαγωνισμὸν τῶν φράσεων. Ἡ ἀνυπομονήσῃ, τὴν ὁποίαν ἔχεις, διότι δὲν περᾶ γρήγορα ὁ μῆν διὰ νὰ λάβῃς τὸ ἀγαπητόν σου Περιοδικόν, ἂν καὶ δεικνύῃ πόσον μὲ ἀγαπᾶς, μὲ λυπεῖ πολὺ, διότι δὲν ἤμπορῶ νὰ σὲ εὐχαριστήσω ἀκόμη. Ἔγινε ὅμως ὑπομονήν ! — Ἀπὸ τὸν καλὸν σου θεῖον ἔμαθον διὰ σὲ πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἠύξησαν τὴν χαρὰν μου καὶ τὴν ἀγάπην μου πρὸς σέ. . . Νὰ ἦσαι τόσον καλὴ κόρη καὶ νὰ μὴ τὸ γνωρίζω τόσον καιόν !

Κ' ἐγὼ χαίρωμαι καὶ ὑπερηφανεύωμαι, φίλιότη μου Αἰμοστάζουσα Καρδιά, διότι ἐπροξένησα εἰς σὲ καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν σου τόσην χαρὰν καὶ εὐτυχίαν, ἔσῃ μοι περιγράφεις εἰς τὸ τελευταῖο σου γραμματάκι. Ἡ ἀγάπη Σου πρὸς ἐμὲ δεικνύει πόσον εἶσαι ἀξία ἐπαιῶν, ἀγάπης, βραβεῖου ! Εἶμαι βέβαιος, ὅτι εἰ συνδρομηταὶ μου ὅλοι θὰ γερῶσι καὶ αὐτοὶ ὑπερβολικὰ ὅταν σὲ γνωρίσωσιν ἐκ τῆς εἰκόνας σου. Καὶ ὅλοι θὰ προσπαθήσωσι ν' ἀπολαύσωσι τὴν χαρὰν, ἣ ὁποῖα συνοδεύει πάντοτε τὰς καλὰς πράξεις καὶ τὰς ἐπιτυχίας. Φαντάσου λοιπὸν πόσον ἐγὼ χαίρωμαι ὅταν ἐξ αἰτίας μου γίνονται τόσαι καλά πράξεις, τόσαι χαρὰ ! !

Εὐθὺς ἄμα ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν Σου, σοὶ ἀπέστειλα τὰ φύλλα εἰς Καρρ-Ἐλ-Σαγιᾶτ, ἐφ' ὅρου ἕως ἡσὺν ἡμερῶν ἡ τριᾶ μ ο υ Αἰκατερίνη Δραμηλαράκη τὰ ἔλαβες ; Ἐπίσης ἀπέστειλα ταῦτα καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐξαδέλφην σου κ. Κλειῶ Κἀγγου, ἣτις εἶναι τόσον ἐθουσιασμένη ὑπὲρ ἐμοῦ.

Μικρὲ μου φίλε Κ. Βασινωτῆ δὲν ἔχω λέξεις νὰ σοὶ ἐκφοῶσω τὰ εὐχαριστήριά μου διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Περιοδικῶ ἐνεργείας Σου. Εἶσαι τόσον μικρὸς, ἀ γ ῶ ο ι σ τ ε φ ἴ λ ε μ ο υ, καὶ ἔκαμες τόσον μεγάλα πράγματα ὡς σανατάζουμαι τί θὰ ἔκαμνες ἐν ἡσὺν μεγαλείεσσ ! Ἡ μεγάλη ὑπὲρ τοῦ Περιοδικῶ προθυμία σου δὲν ἀνταμείβεται οὔτε μὲ γλίλι φιλήματα.

Διατὶ ἀγαπητὴ Σιλδέστρα μοὶ ἔστειλες ξηρὰ ξηρὰ τὰς λύσεις πῶν αἰνιγμάτων σου : Μήπως δὲν μὲ ἀγαπᾶς πλέον ;

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνθουσιασμὸν σου, φίλ-ατε Α. Α. Σαργιαννόπουλε. Ἡ τόση πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου, ἣτις σὲ κἀνει νὰ λυπηθῆσαι πολὺ, διότι δὲν ἦσο καὶ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος συνδρομητῆς μου διὰ νὰ λάβῃς μέρος εἰς ὀλουτοδιδιανωνισμοὺς, δεικνύει ὅτι εἶσαι πολὺ φιλομαθὴς καὶ ἐπιμελὴς καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ ὅσον καὶ τοὺς πρώτους φίλους μου.

Ἐκ τῶν λύσεων, τὰς ὁποίας μοὶ ἔστειλες νέε φίλε μου Γ. Σῦριε μόνον αἱ 4 ἦσαν ὀρθαί ; τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ βλέπει εἰς τόπαρὸν τῆς γῆρας.

Ἀληθῶς μὲ ἀγαπᾶς, ὅσον μοι νοῶσαι, σίλτατον ἄσμα τοῦ Ὀμήρου : Καὶ βέβαια δὲν δύνασαι παρὰ νὰ μὲ ἀγαπᾶς τόσον πολὺ, διότι ὅπως ἔμαθον, εἶμαι ὁ ἀχώριστος σύντροφός σου. Μοῦ εἶπον μάλιστὰ ὅτι μίαν ἡμέραν ἔμεινας νησιώκος διὰ νὰ προσθάσης νὰ ἀναγνώσῃς ἐκ τρίτου τὸ φύλλον μου. Εἶναι ἀληθές :

Μὲ πόσην ἀπέλειαν, ἀλλὰ καὶ μὲ πόσην ἀγάπην μοὶ γράφει ἀπὸ τὴν μυροβόλον Ζάκυνθον τὸ ἀγαπητόν Μαντέιον τῶν Δελφῶν ! «Εἶμαι νέος φίλος σου, μοὶ λέγει 9 ἔτων μῆλις ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ πολὺ παρὰ πολὺ ἀγαπητόν μοι Περιοδικόν. Ὅταν λύω αἰνίγματα θὰ σοὶ τὰ στέλλω» Εὐχαρίστως θὰ τὰ δέξωμαι ἀγαπητόν μοι καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ ὅσον καὶ τοὺς καλλιτέρους φίλους μου

Τὰ ἐπαινέθηνα διηγήματα δὲν θὰ δημοσιευθῶσιν ἀγαπητὴ Σεβαστὴ Μ. Κυπαρίσση, Φίλησέ μευ τὴν μικρὰν ἀδελφοῦλάν σου Ἰουλιαν, ἣ ὁποῖα πιστεύω ὅτι μὲ ἀγαπᾶ ὅπως καὶ σύ.

Δὲν εἰμπορεῖς νὰ εὗρῃς ἐν ἄλλο ψευδώνυμον καλλιτέρον ἀγῶριστε συνδρομητῆ μου Γερῶ-Βηδιᾶ, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ μοι γράψῃς ; Εἰς τὸν διαγωνισμὸν σὲ ἐδέγην μετὰ μεγάλῃς εὐχαρίστησεως.

Διατὶ νὰ ἀλλάξῃς τὸ ὄνομα ἐλληνικὸν ψευδώνυμὸν σου Βασιλεῦ τῶν Ἑπειρωτῶν. Εἰς ἐμὲ ἤρρεσε καλλιτέρον τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον σὲ συμβουλεύω νὰ λάβῃς καὶ πάλιν, διότι προτιμώτερον νὰ κοουήταί τις μὲ ὄνομα εὐγενεῶς ἤρωος, ἢ μὲ ψευδώνυμον μεγάλου βασιλέως.

Ἀιέσωσ σοὶ ἀπέστειλα τὸ ζητηθὲν φύλλον μ ε γ ρ ι τ α φ ο υ συνδρομητῆ ἀ μ ο υ Α. Ε. Λουίτζε : τὸ ἔλαβες ; Τὸ γραμματάκι σου μὲ κατωμάγευσε καὶ μὲ ἔκαυε νὰ σὲ ἀγαπήσω ἀκόμη περισσότερον. Τὰ φύλλα περὶ τῶν ὁποίων μοὶ γράφεις δὲν τὰ ἔλαβον.

Ἐλαβον τὸ γραμματάκι σου, τὸ ὁποῖον δεῖξαι, δεῖξαι μοὶ γράφεις ἀγαπητὴ Αἰκατερίνη Ρετινᾶ. Αἱ λύσεις σου ἦσαν ὅλοι ὀρθαὶ καὶ θὰ τὰς λάβω ὑπ' ὄψιν ἢ παύσης νὰ μοὶ γράψῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΑΜΠΑΝΗ
Βραβευθεῖσα εἰς τὸν Ε' διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν διηγημάτων.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου « Αἱ Νέαι Ἰδέαι » ἐπὶ τῆς πλατείας Ἀγίου Γεωργίου (Καρότσι).